

ĐƯỜNG CHIỀU LÁ RỤNG

nhạc và lời : PHẠM DUY

Chiều rơi trên đường vắng Có ta rơi giữa chiều! Hồn ta theo vật nắng theo
làn gió dịu hiu! Lá vàng bay! Lá vàng bay! Như dĩ vãng gầy Tóc buông dài Bước ra khỏi tình
phai... Lá vàng rơi! Lá vàng rơi! Như chút hơi người già ơn đời trên nẻo đường hấp
Vivo 3 3
hối... Hoàng hôn mở lối Rừng khô thổ khói Trời như biển chói Từng chiếc thuyền hồn lướt trôi Neo
rall... 3
đứt một lần cuối thôi Cho cánh bướm lộng gió vui gió đầy... Chiều ôm vòng
tay Một bó thuyền say Thuyền lơ lửng mãi Từng tiếng xào xạc lát lay Là
rall... A To
tiếng cội già khóc cây Hay tiếng lòng mình khóc ai giờ đây? Chiều chưa thôi triu mến Lá

chưa buông chết chìm Hồn ta như vút biển Bay vờn trong đời tiên! Lá vàng êm Lá vàng

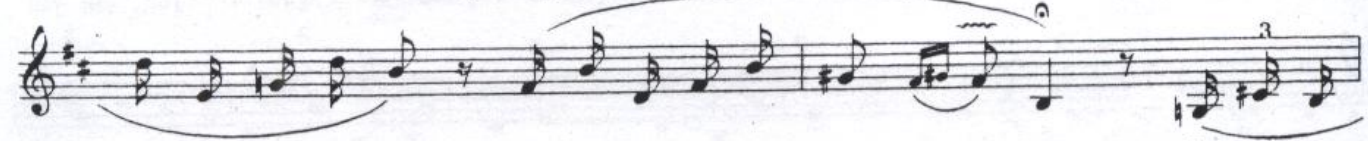
êm Như mũi kim mềm sẽ khâu liền kín khung cửa tình duyên... Lá vàng khô Lá vàng

khô Như nét môi già đã nhăn chờ lên nẻo đường băng giá... Chiều không chiều

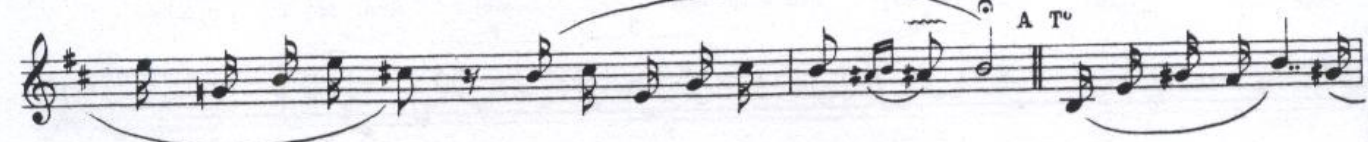
nữa! Và đêm lần nữa Chẳng thương chẳng nhớ Để những lệ buồn cánh khô Roi

rớt từ một cõi mơ Nghe đất gọi về tiếng ru hững hờ... Còn rơi rụng

nữa Cảnh khô và lá Thành ngôi mộ úa Chờ đến một trận gió mưa Cho

rũa tình già xác xơ Cho biển thành nhựa sống nuôi tình thơ... Chiều tan trên đường tối Có

ta như rã rời... Hồn ta như gò mối Đang chờ phút đầu thai